

Veterinärvårdslagen är på slutrakan

Riksdagens jord- och skogsbruksutskottet finslipar för tillfället sitt utlåtande om regeringens proposition till ny veterinärvårdslag. Utskottet har fungerat raskt och på ett ansvarsfullt sätt. Efter att sakkunniga har hörts stärks uppfattningen om att det råder en bred samstämmighet i frågan. Eftersom propositionen är en kompromiss kan alla inte vara nöjda med alla detaljer – och det är bra så. Det är förståeligt att veterinärkåren gärna hade sett att anordnandet av basveterinärvården som en kommunal skyldighet skulle ha skrivits in i lagen, i enlighet med nuvarande praxis. Lika förståeligt är att kommunernas representanter kraftigt motsatte sig alla försök att utöka kommunens uppgifterna utan att ta hänsyn till det verkliga livets realiteter. Motsatta åsikter förhindrade emellertid inte att man kunde komma överens om lagens övriga innehåll. Således kommer lagen troligen att träda i kraft ännu under loppet av detta år.

I det senaste skedet av lagberedningen har man behövt juridisk finjustering. Förhållandet mellan offentliga veterinärvårdstjänster och produktionsdjurens hälsovårdsprogram skrivs in som en egen punkt. I frågan om polisens tjänstehjälp hänvisar man direkt till polislagen. Tjänsteansvaret för sakkunniga som bistår Evira definieras noggrannare och likaså besvärprocessen om Eviras beslut. Man ser också till att lagen överensstämmer med den nyligen stiftade lagen om samarbetsområden för miljö- och hälsoskyddet.

Utskottsmedlemmarna har flera gånger uttryckt sin uttalade oro över tillgången på veterinärvårdstjänster för produktionsdjur. De anser att veterinärutbildningens omfattning och struktur bör ses i detta ljus. En del av de mest ivriga har varit beredda att stifta om obligatorisk kommunalveterinärstjänst för veterinärer som skall utexamineras! Det är emellertid säkert att under kommande år måste tillgången till och omfattningen av tjänster, speciellt under jourtid, noga ses över.

Bestämmelserna om överlåtning av veterinärmedicinska läkemedel har väckt riksdagsledamöternas uppmärksamhet. Ministeriet har nu, såsom också tidigare, meddelat att dessa bestämmelser förnyas i fortsättningen utgående från produktionsdjurens hälsovårdsbehov, så fort den nya veterinärvårdslagen fås i kraft. I den kommande diskussionen är det enligt min mening skäl att hålla i minnet det viktigaste målet för djurens hälsovård: att genom minskad sjuklighet åstadkomma en förbättring av djurens välfärd. Bestämmelserna om överlåtning av veterinärmedicinska läkemedel måste tjäna detta syfte. Trots det kan man, och måste man, betrakta saken utan förutfattade meningar. Måhända kan man inhämta lärdom i grannländerna där man har kommit längre än vi i djurens hälsovård.

Jag tror bestämt att den nya veterinärvårdslagen kommer att möjliggöra anordnandet av veterinärvårdstjänster på ett mera hållbart sätt än nu. Denna observation gäller speciellt kravet att organisera jourtjänsterna på ett nytt sätt. Den nya lagen löser inte alla problem och detaljer. För dessa detaljer borde man erhålla hjälp av den obligatoriska planering man nu stiftar om.

Den absolut viktigaste reformen – i enlighet med regeringsprogrammet – är att de veterinärvårdstjänster, inklusive djurens hälsovårdstjänster, som riktas till djurägarna kan skiljas åt från myndighetsuppgifter på ett klarare sätt än för tillfället. Övervakningen av de villkor som kompletterar jordbruksproduktionen och EU:s djurskyddsinspektioner överförs från kommunerna helt på den regionala administrationens ansvar. Uppgiften kommer också att tilldelas tillräckliga resurser. Kommunerna, och inom dem speciellt miljöhälsovården, har fortfarande en nyckelposition då man utvecklar kommunalveterinärernas arbetsfördelning. När staten förbinder sig till att av kommunerna införskaffa myndighetsövervakning angående djurens hälsa och välfärd för fullt pris ökar möjligheterna till att skilja åt praktik och myndighetsövervakning.

Matti Abo
avdelningschef, jord- och skogsbruksministeriet